

VI. Plenarforsamlingen.

IAEA, idet atomenergien var af stor betydning for løsningen af udviklingslandenes energiproblem. IAEA såvel som andre internationale organisationer burde beskæftige sig mere med dette spørgsmål. Det var derfor glædeligt, at målet for frivillige bidrag til bistandsformål var blevet hævet til 3 mill. dollars.

Valg af 5 ikke-permanente medlemmer til sikkerhedsrådet.

(Dagsordenens punkt 16).

Plenarforsamlingen valgte den 23. november 1971 med den fornødne 2/3's majoritet følgende lande til medlemmer af sikkerhedsrådet for perioden 1. januar 1972 — 31. december 1973 (stemmetallene afgivet i parantes):

Jugoslavien (112), Sudan (111), Guinea (109), Panama (108) og Indien (107). De nyvalgte lande afløste Burundi, Nicaragua, Polen, Sierra Leone og Syrien.

Rådet vil herefter i 1972 komme til at bestå af følgende 15 medlemmer:

de 5 permanente medlemmer: Frankrig, Kina, Sovjetunionen, Storbritannien og USA,

fem afro-asiatiske lande: Guinea, Indien, Japan, Somalia og Sudan,

et østeuropæisk land: Jugoslavien,

to latinamerikanske lande: Argentina og Panama,

to vestlige lande: Belgien og Italien.

Valg af 9 medlemmer til Det økonomiske og sociale Råd.

(Dagsordenens punkt 17).

Plenarforsamlingen valgte den 23. november 1971 med den fornødne 2/3's majoritet følgende lande til medlemmer af Det økonomiske og sociale Råd (ECOSOC) for 3-års perioden 1. januar 1972- 31. december 1974 (stemmetallene angivet i parentes): Chile (123), Polen (120), Sovjetunionen (119), Burundi (119), Finland (113), Storbritannien (105), Bolivia (100), Kina (100) og Japan (90).

De nyvalgte medlemmer afløser Indonesien, Jamaica, Jugoslavien, Norge, Pakistan, Sudan og Uruguay. For Sovjetunionen

og Storbritanniens vedkommende var der tale om genvalg.

De øvrige 18 medlemmer af ECOSOC er Brasilien, Ceylon, Frankrig, Ghana, Grækenland, Italien, Kenya, Peru og Tunesien, hvis medlemskab udløber med udgangen af 1972, og Haiti, Libanon, Madagascar, Malaysia, New Zealand, Niger, Ungarn, USA og Zaire, hvis medlemskab udløber med udgangen af 1973.

Udnævnelse af De forenede Nationers generalsekretær.

(Dagsordenens punkt 18).

I. Indledning.

Generalsekretær U Thants anden embedsperiode udløb med udgangen af 1971, og det påhvilede derfor 26. generalforsamling at vælge FN's generalsekretær for en ny 5-års periode.

Allerede den 18. januar 1971 havde generalsekretær U Thant på en pressekonference i New York meddelt, at han ikke havde noget ønske om at fortsætte som generalsekretær, når hans embedsperiode udløb med årets udgang. Generalsekretæren gentog denne sin beslutning adskillige gange og med stigende styrke, idet han betonedede, at han ikke under nogen omstændigheder ønskede at fungere udover embedsperiodens udløb, end ikke for en begrænset periode af 1 eller 2 år eller 2 måneder.

På baggrund af hans egne udtalelser og de to ret langvarige sygdomsperioder, som han var udsat for i løbet af 1971, stod det efterhånden klart, at U Thant ikke ville kunne overtales til at lade sig genvælge.

Interessen samlede sig derfor naturligt nok om, hvem der kunne tænkes at have mulighed for at efterfølge U Thant som generalsekretær.

Allerede den 20. januar 1971 pegede den finske regering på Finlands permanente repræsentant ved De forenede Nationer, ambassadør Max Jakobson under henvisning til, at Max Jakobson i vide kredse blev anset for at være en person, der nød almindelig tillid blandt medlemsstaterne, og at han opfyldte de krav, der måtte stilles til FN's generalsekretær. De nordiske lande gav straks udtryk for støtte til Max Jakob-